

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13274/2023
08.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Хоровиц, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Богдан Јуришић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1153/21 од 18.01.2023. године, у седници одржаној 08.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1153/21 од 18.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1153/21 од 18.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1671/20 од 18.05.2021.године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 216.667,00 динара са законском затезном каматом од 05.07.2016. године до исплате, као и да му надокнади трошкове поступка у износу од 168.133,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђене трошкове поступка за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 1153/21 од 18.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба и преиначена пресуда Основног суда у Зрењанину П 1671/20 од 18.05.2021.године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обеже тужени да му исплати износ од 216.667,00 динара са законском затезном каматом од 05.07.2016. године до исплате и накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да

туженом накнади трошкове поступка у износу од 132.201,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из став 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произлази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права. Ревизијом се не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињенично-правној ситуацији, па нема потребе за уједначавањем судске праксе, а питање примене института стицања без основа и ситуације када се не може тражити враћање датог из члана 211. Закона о облигационом односу, као и накнаде штете из 154. истог закона зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, чија правилност не може бити разлог за дозвољеност посебне ревизије, због чега је Врховни суд оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

У конкретном случају, с обзиром на врсту спора и садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева, другостепени суд је правилно закључио да у односу на туженог нема основа за обавезивање на исплату. Како се ревизијом не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињенично-правној ситуацији, нема потребе за уједначавањем судске праксе, а ревидент не указује, нити по оцени Врховног суда постоје други разлози за дозвољеност посебне ревизије.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда донете у поступку о спору мале вредности ревизија није дозвољена. Због тога се у тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП.

Тужба ради исплате поднета је 10.01.2017. године. Вредност предмета спора је 216.667,00 динара, што на дан подношења тужбе чини противвредност од 1.752,40 евра. Поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена без обзира на преиначујућу другостепену одлуку.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић